

Jag Saknar Dig.

Jag blundar, jag tänker på hur underbar du var, hur gott du luktade och hur mycket du betydde för mig. Jag skakar, jag kallsvettas och jag känner hur jag sakta,sakta öppnar ögonen och ser vart jag \r. Jag är i den kalla mörka världen. När jag var med dig var jag i den ljusa, vad sa jag? Vad gjorde jag?

Jag känner hur en kall kåra åker längs ryggraden, jag håller andan och hoppas att den känslan försvinner, jag blunda jättehårt och jag gråter i själen. Tårarna börjar flöda, och andningen blir hastig. Jag står där, jag bara står där mitt i regnet och vet att du kanske aldrig mer kommer tillbaka. Aldrig ska jag få se ditt ansikte, ditt underbara ansikte, och aldrig skulle jag få känna din underbara söta doft. Eller få känna på ditt lena hår. Nej den tiden är förbi, den är föralltid förbi. Jag måste se framåt, jag måste kunna ta steget in i mörkret för att därefter kunna besegra mina demoner. Kan jag det? Kan jag glömma dig? Kommer jag nånsin kunna komma över dig? Ditt underbara skratt, ditt underbara sätt att trösta. Fan, jag förstår inte. Vad har jag gjort? Hur kunde jag. Förlåt, är bara ett ord, men det är allt jag har. Det är det enda jag har att bjuda, tar du emot det? Jag förstår om du inte gör det.

Jag blundar, jag känner hur den kalla kåran har försvunnit, kallsvettningarna börjar avta. Och demonerna börjar ge sig av. Har jag gjort det? Har jag klarat av dem? Snälla jag behöver ett svar...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ann_zoo med Poeter.se id #10077 innehar upphovsrätten